

Sygn. akt VI P 343/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Zofia Pawelczyk

Protokolant: protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy L. N.

przeciwko Akademii (...) w W.

o wynagrodzenie za pracę

1. **oddala powództwo;**

2. **zasądza od L. N. na rzecz Akademii (...) kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VI P 343/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lipca 2018 roku (data nadania) powód L. N. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej Akademii (...) w W. kwoty 6.864,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za wrzesień 2016 roku. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony w Akademii Obrony Narodowej, której następcą prawnym jest pozwana Akademia (...), do dnia 1 września 2016 roku. Powód dodał, że nie otrzymał żadnego wynagrodzenia za wrzesień 2016 roku, mimo że w dniu 1 września 2016 roku był obecny w pracy i wykonywał czynności związane z rozliczeniem się z pracodawcą. Powód podniósł, że był nauczycielem akademickim, w związku z czym wynagrodzenie powinno być mu wypłacone z góry za wrzesień 2016 roku, zachowuje on również prawo do tego wynagrodzenia, nawet jeśli w ciągu danego miesiąca jego stosunek pracy ustał.

(pozew – k. 1 – 5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał, aby pozwana wypłaciła powodowi żadaną przez niego kwotę w terminie dwóch tygodni, albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 13)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając ten nakaz w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że dnia 1 września 2016 roku powód był obecny w siedzibie pozwanej, ale nie świadczył wówczas pracy, a jedynie rozliczał się z zakończonego stosunku pracy.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 16 – 19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. N. był zatrudniony w A. (...) w okresie od 1 marca 2013 roku do 1 września 2016 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku adiunkta. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 6.864,00 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 6, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 36)

Dnia 1 września 2016 roku powód stawił się w pracy, nie zostały mu jednak wówczas wydane jakiegokolwiek polecenia służbowe przez jego przełożonego, powód nie był również wyznaczony do prowadzenia jakichkolwiek zajęć w roku akademickim 2016/2017, nie przeprowadzał również we wrześniu 2016 roku żadnych egzaminów. Powód tego samego dnia 1 września 2016 roku otrzymał pismo, zgodnie z którym został zawiadomiony, że jego stosunek pracy ustał z dniem 31 sierpnia 2016 roku. Powód rozliczył się z pracodawcą już w lutym 2016 roku, gdy doszło do pierwszego zwolnienia powoda z pracy, po którym został on przywrócony do pracy prawomocnym wyrokiem Sądu.

(dowód: zeznania powoda L. N. – protokół rozprawy z dnia 12.12.2018r. od 00:03:58 do 00:15:50, zeznania ppłk G. P. – protokół rozprawy z dnia 12.12.2018r. od 00:16:00 do 00:25:09, oświadczenie przełożonego powoda - k. 38, pismo z dnia 31.08.2016r. – k. 39, karta rozliczeniowa z lutego 2016 roku – a/o powoda)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których prawdziwość nie została przez strony skutecznie zakwestionowana w toku postępowania.

Sąd oparł się również na zeznaniach ppłk G. P. uznając je w całości za wiarygodne, znajdują one bowiem potwierdzenie w zeznaniach powoda oraz w oświadczeniu z k. 38. Odnośnie zaś zeznań powoda L. N. Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim powód twierdzi, że w dniu 1 września 2016 roku wykonywał czynności pracownicze. Sąd miał na uwadze, że powodowi nie były tego dnia wydawane jakiegokolwiek polecenia od przedłożonych, co zresztą powód przyznał, nie jest też wiarygodne, aby powód tego dnia wykonywał pracę, jak bowiem wynika z zeznań ppłk G. P. powód nie był wyznaczony do prowadzenia jakichkolwiek zajęć w tym okresie. Sąd miał na uwadze, że powód już od lutego 2016 roku pozostawał w sporze z pracodawcą odnośnie zakończenia swojego zatrudnienia, pracodawca więc nie zlecał mu żadnej pracy do wykonania w tym czasie. Sam powód zresztą w swych zeznaniach dalej przyznał, że zgłosił się co prawda do pracy w lipcu 2016 roku, ale nie realizował żadnych zajęć. Jednocześnie powód nie zdołał udowodnić, że faktycznie dnia 1 września 2016 roku wykonywał jakieś konkretne czynności pracownicze, w szczególności nie przedstawił żadnych dowodów poświadczających wykonywanie obowiązków służbowych, powód nie zawnioskował również o przesłuchanie jakichkolwiek świadków, którzy mogliby potwierdzić jego pracę w dniu 1 września 2016 roku. Ponadto Sąd miał na uwadze, że sam powód na rozprawie w dniu 12 grudnia 2018 roku przyznał, że dnia 1 września 2016 roku otrzymał pismo informujące go, że z dniem 31 sierpnia 2016 roku wygasł jego stosunek pracy. Powyższe przemawia za tym, że nie wykonywał żadnych czynności pracowniczych we wrześniu 2016 roku, gdyż miał świadomość tego, że jego stosunek pracy wygasł. Dopiero po postępowaniu sądowym o sprostowanie świadectwa pracy sygn.akt VI P 541/16, które toczyło się później, po wrześniu 2016 roku, okazało się, że pod względem formalnym stosunek pracy powoda trwał też 1 września 2016 roku. Jednak na dzień 1 września 2016 roku powód miał świadomość, że jego stosunek pracy już ustał.

W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne, znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za wrzesień 2016 roku.

Zgodnie z art. 151 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz. U. z 2012r., poz. 572, ze zm.), według jego brzmienia na dzień 1 września 2016 roku, warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej do czasu objęcia ich układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, ustalając składniki wynagrodzenia, które wypłacane są nauczycielowi akademickiemu miesięcznie z góry i inne składniki wynagrodzenia nauczyciela akademickiego, z uwzględnieniem zasady, że prawo do wypłacanego z góry wynagrodzenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustał stosunek pracy, z tym że pracownik zachowuje wypłacone za ten miesiąc wynagrodzenie.

Na podstawie powyższej delegacji ustawowej zostało wydane rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej z dnia 11 grudnia 2013 roku (Dz. U. z 2013r., poz. 1571). Zgodnie z §27 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za staż pracy, dodatek funkcyjny i dodatki specjalne są wypłacane nauczycielowi akademickiemu z góry, a pozostałe składniki wynagrodzenia - z dołu; prawo do wynagrodzenia wypłacanego z góry wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustał stosunek pracy, z tym że pracownik zachowuje wynagrodzenie wypłacone za ten miesiąc. Jednocześnie §27 ust. 3 tego rozporządzenia wskazuje, że wynagrodzenie zasadnicze i składniki wynagrodzenia wypłacane z góry, o których mowa w ust. 1, są wypłacane w pierwszym dniu miesiąca.

W ocenie Sądu powyższa regulacja nie stanowi w żaden sposób wyjątku od zasady wyrażonej w art. 80 KP, zgodnie z którym wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, w szczególności nie stanowi przepisu prawa pracy, o którym mowa w art. 80 zd. 2 KP. Unormowanie dotyczące wypłacania wynagrodzenia z góry stanowi wyjątek od ogólnej zasady regulującej termin wypłacania wynagrodzenia pracownikom, wyrażonej w art. 85 §2 KP, jednak nie można z niego wywieść, że wynagrodzenie przysługuje za okres, w którym w ogóle pracownik nie wykonywał pracy, a nawet nie łączył go z drugą stroną stosunek pracy.

Bezsporne jest, że ustawą z dnia 20 maja 2016 roku o utworzeniu Akademii (...) (Dz. U. z 2016r., poz. 906, ze zm.) utworzono z dniem 1 października 2016 roku w miejsce likwidowanej A. (...) - Akademię (...) (art. 1 ust. 1 i art. 3 ustawy o utworzeniu Akademii (...)). Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o utworzeniu Akademii (...) stosunki pracy z pracownikami, o których mowa w ust. 1 pkt 2 (czyli z pracownikami A. (...)), wygasają po upływie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy i płacy albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy i płacy. Zgodnie z art. 9 tej ustawy wchodzi ona w życie z dniem 1 lipca 2016 roku. Stosunek pracy powoda ustał na podstawie art. 5 ust. 2 cytowanej ustawy. Dniem wejścia w życie ustawy jest dzień 1 lipca 2016 roku, a pierwszym dniem po upływie 2 miesięcy, jest dzień 1 września 2016 roku.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że powód nie świadczył żadnej pracy w dniach od 2 września 2016 roku do końca tego miesiąca. Odnośnie zaś dnia 1 września 2016 roku to wprawdzie stawiał się w pracy, ale również nie zostało wykazane, aby wykonywał jakiegokolwiek czynności pracownicze. W szczególności brak jest jakichkolwiek poleceń służbowych, które miały być mu wydane tego dnia, powód nie udowodnił też, że samodzielnie wykonywał jakiegokolwiek czynności pracownicze. Sąd miał również na uwadze, że powód dnia 1 września otrzymał pismo datowane na 31 sierpnia 2016 roku, z którego wynika, że jego stosunek pracy ustał z dniem 31 sierpnia 2016 roku. Powód więc miał świadomość, że 1 września 2016 roku nie jest już pracownikiem pozwanej, abstrahując od tego, że ostatecznie okazało się, że pod względem prawnym i formalnym jego stosunek pracy jednak trwał do tego dnia. Wobec powyższego należy uznać, że zgodnie z art. 80 KP powodowi nie przysługuje wynagrodzenie za wrzesień 2016 roku, nie przepracował bowiem w tym miesiącu ani jednego dnia. Nie zdołał wykazać również, że świadczył pracę w dniu 1 września 2016 roku, do którego trwał jego stosunek pracy, wobec czego niezasadnym jest też roszczenie powoda o wynagrodzenie za sam dzień 1 września 2016 roku.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na tezę zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1994 roku, sygn. akt I PZP 49/94, zgodnie z którą pracownik otrzymujący wypłatę wynagrodzenia "z góry" powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu wynagrodzenia w każdej sytuacji niewykonywania pracy, chyba że za określony czas z

mocy przepisu szczególnego zachowuje do niego prawo. Powyższy pogląd, w pełni podzielany przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, również potwierdza, że przepisy wprowadzające zasady wypłacania wynagrodzenia za pracę „z góry”, czyli tak jak w przypadku nauczycieli akademickich, nie wyłączają ogólnej zasady, że wynagrodzenie to przysługuje za pracę wykonaną, ale jedynie dają pracownikowi uprawnienie do wcześniejszego otrzymania wynagrodzenia za pracę. Jak niewątpliwie słusznie w uzasadnieniu powyższej uchwały wyjaśnił Sąd Najwyższy: „konstrukcja wypłaty wynagrodzenia z góry polega na wypłaceniu wynagrodzenia przed świadczeniem pracy, lecz pod warunkiem, że pracownik będzie świadczył pracę w okresie, za który otrzymał z góry wypłatę wynagrodzenia. Zatem przed spełnieniem świadczenia pracownik ma tylko prawo do wypłaty wynagrodzenia, natomiast prawo do wynagrodzenia powstanie po wykonaniu pracy. Nastąpi to na koniec miesiąca, gdy okaże się, że świadczył pracę w należącym do niego rozmiarze. Wypłata wynagrodzenia z góry nie zmienia bowiem faktu, że dopiero gdy okaże się, że pracownik wykonał pracę - wypłacone mu z góry wynagrodzenie stanie się jego prawem”.

Wobec powyższego Sąd uznał, że przepis art. 151 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z §27 ust. 1 i 2 wskazanego wyżej rozporządzenia nie rodzi prawa powoda do wynagrodzenia za wrzesień 2016 roku, ale jedynie prawo do wcześniejszej wypłaty tego wynagrodzenia. Prawo do samego wynagrodzenia powstanie zaś dopiero w przypadku świadczenia przez powoda pracy w tym miesiącu. Powód miałby więc prawo do wynagrodzenia za wrzesień 2016 roku jedynie w przypadku, gdyby wykazał, że faktycznie świadczył w tym okresie na rzecz pozwanej pracę. Powód jednak, jak to już wyżej wskazano, nie zdołał tego udowodnić, wobec czego nie zachowuje on prawa do wynagrodzenia za wrzesień 2016 roku. Powództwo podlega więc oddaleniu jako niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie regulacji z art. 98 i 99 KPC oraz §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądzając na rzecz pozwanej, jako wygrywającej spór w całości, kwotę 1.350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.